

brandsen) sagde, at Tiden er ikke „moden“ endnu, og jeg tror, at den højtærede Minister har sagt det samme — ellers vilde vel det ærede Medlem for Rudkøbing ikke have sagt det. Jeg maa sige, at jeg kan ikke forstaa denne Tale. Hvorfor skulde Tiden ikke være moden endnu til at indføre Forbedringer i vor Folkeskole? Hvis den ikke er saadan nu, ja saa bliver den det heller ikke. Det eneste, der skulde forhindre, at Tiden var moden, er, at Lovgivningsmagten forestaas af saadanne Mænd som f. Eks. det ærede Medlem for Rudkøbing og den højtærede Minister, idet de tro, at Tiden ikke er moden. Gaar man ud og spørger Befolkningen, om den kunde ønske at faa en gennemgribende Forbedring af Folkeskolen, vil man høre noget ganske andet. Man vilde fra de allerflestes Side finde absolut Tilslutning til Forestillingen om, at Tiden er moden, at den er inde til, at der gøres noget.

Vi have jo i de senere Aar beskæftiget os med ikke saa ganske faa Skole-spørgsmaal. Vi have foretaget en Revision af Højskoleloven, hvorved Statstilskuddet til Højskolerne er blevet betydeligt forøget, vi have haft en Revision af Realskoleloven, og vi havde i Fjor en Revision af Loven vedrørende den saakaldte lærde Skole. Vi se, at Skolevæsenet er reformeret paa næsten alle Punkter, medens Folkeskolen ikke kan glæde sig ved at have været Genstand for nogen indgribende Reform. Nu kunde man ganske vist sige: Ja, men vi fik jo en ny Skolelov i 1899, altsaa for kun 4 Aar siden. Enhver vil dog sikkert indrømme, at det var ikke en Reform, der sigtede paa selve Folkeskolen. Det var i det store og hele en Lønningslov, en Lønningsforbedring for Lærerne, hvor man saa naturligvis tillige afhjalp nogle af de værste Skavanker ved den bestaaende Skoleordning. Nogen virkelig indgribende Reform har vor Folkeskole ikke faaet endnu. Af Spørgsmaal, som jeg synes trænge sig frem til Løsning, og hvortil jeg synes, at Tiden er fuldt ud moden, skal jeg nævne det, at der i vort Land burde indføres Hverdagsundervisning i alle Folkeskolerne. Det er en Urimelighed, at Børnene i visse Dele af Befolkningen, nemlig i Købstæderne, skulle have en langt mere udvidet Skoleundervisning end Børnene ude paa Landet. Loven af 1899 har nævnt forskellige Timetal. I Købstæderne skal der være mindst 21 Timer om Ugen, men i de fleste Købstæder er der betydelig flere. Saaledes er der her i København vel omtrent 30 Timers ugentlig Undervis-

ning for hvert Barn. Ude paa Landet staar man derimod endnu ved Hverandendagsundervisning med 18 Timer om Ugen, ja, somme Steder har man ikke en Gang saa højt et Timetal. Et Barn i en Landsbyskole skal undervises 41 Uger om Aaret. 18 Gange 41 bliver 738 Timers Undervisning aarlig. Her i København og i Købstæderne har et Barn omtrent 400 Undervisningstimer mere. Det, at Undervisningstiden indskrænkes saa stærkt paa Landet, kan naturligvis ikke andet end ndøve sin Virkning paa det Resultat, Børnene komme til. Man kan naturligvis lettere føre og lede Børnene frem, naar man har en nogenlunde udstrakt Undervisningstid, end naar den er saa begrænset, som Tilfældet er paa Landet. Jeg synes derfor, at Tiden er moden, ja, jeg er nær ved at sige, at den er overmoden, til at indføre en saadan Reform. Det er ikke en Trang, som er kommen hverken i Dag eller i Gaar, men der har i Virkeligheden været Trang dertil i mange, mange Aar, og det burde have været indført for længe siden. Hvis man vilde gaa ud og spørge Landbefolkningen enkeltvis hver for sig, om de ikke selv kunde ønske at faa en udvidet Undervisningstid for deres Børn, er det min Overbevisning, at de allerfleste vilde svare ubetinget ja dertil, og at de vilde sige, at Tiden er moden. Et æret Medlem fra Sjælland (Ole Olsen) ryster paa Hovedet. Jeg tror ogsaa nok, at der vilde være nogle, der vilde sige nej. Det kan godt være, at der iblandt det ærede Medlems egne Standsfæller, Gaardmændene, ere nogle, som vilde sige nej, thi Gaardmændene have den Fordel, at mange af dem sende deres Børn til Realskolerne, hvoraf der dukker flere og flere op i Købstæderne og Stationsbyerne. De have Raad til at sende deres Børn saadanne Steder hen, hvor de kunne faa en udvidet Undervisning, og efter Børnenes Konfirmation have de Raad til at sende dem til Højskoler, Landbrugsskoler og lignende Steder. For dem komme ganske naturligt den indskrænkede Undervisningstid ikke til at spille saa stor en Rolle som netop for Smaafolk ude paa Landet, Landarbejdere og Husmænd, der ikke have Raad til at forskaffe deres Børn en udvidet Undervisning, hverken før eller efter Konfirmationsalderen. Jeg tror, at hvis man vilde spørge vor Husmands- og Landarbejderstand, om Tiden er moden, vilde de i det allerstørste Flertal af Tilfælde svare: Ja, Tiden er moden, og den har været moden længe, til at gennem-